

# РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. С., 12.01.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,**  
в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта  
година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова  
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА  
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно  
гражданско дело № 20232200500463 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и намира правното си основание в чл. 258 и  
сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба подадена от адв.Д. П. пълномощник на  
ОУ „П.Х.“, гр. С., ул., Б.К.“ 12А против решение № 792/26.10.2023 г. по гр.д.  
№ 2865/2023г. на С.ския районен съд, с което

- по предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, съдът е  
признал за незаконосъобразно и е отменил наложеното от  
жалбоподателя със заповед № РД-09-506/07.07.2023г. на Е. С. К., ЕГН  
\*\*\*\*\* от с.С., общ. С., ул.“С.п.“, № 5, дисциплинарно наказание  
„уволнение“.
- по предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, Е. С. К.,  
ЕГН \*\*\*\*\* от с. С., общ.С., ул. „С.п.“, № 5 е бил възстановен на  
заеманата в Основно училище П.Х. – гр.С., длъжност „учител в Група за  
целодневна организация на учебния ден пети до седми клас“.

- по предявения иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 от КТ, жалбоподателят е бил осъден да заплати на Е. С. К., сумата от 9940.32 лв, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 07.07.2023 г. до 07.01.2024 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба 19.07.2023г.
- жалбоподателят е бил осъден да заплати на Е. С. К., ЕГН\*\*\*\*\* деловодни разноски в размер на 780.00лв.
- жалбоподателят е бил осъден да заплати по сметка на СлРС държавна такса в размер на 497.61лв.

Решението е обжалвано изцяло като неправилно и незаконосъобразно. Страната посочва, че неправилно съдът е приел, че явяването на 06.07.2023г. на въззиваемия в училище за да си донесе болничния представлява „явяване на работа“. В този ден той не бил престоирал труд и следвало да се приеме, че не е бил на работа. Жалбоподателят излага становище, че след като болничният лист е бил отменен, служителът носи отговорност за времето, през което не се е явил на работа. Странни били мотивите на съда, за това, че работодателят не е ангажирал доказателства за включването в учебен график на ответника. Дори по време на ваканция, всеки служител, който не бил в отпуск следвало да е на работа. Съдът не съобразил и обстоятелството, че през годината на въззиваемия е било налагано и друго дисциплинарно наказание „забележка“.

Моли се обжалваното решение да бъде отменено и да се присъдят деловодни разноски за двете инстанции. Страната не е направила доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв.С., пълномощник на Е. С. К., с който жалбата е оспорена като неоснователна. Посочва се, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Въззивната страна не била доказала по безспорен начин, че въззиваемият не се е явил на работа по своя вина. Той не бил длъжен да знае, за колко време може да се издаде болничен лист от ЛКК. Затова за времето, в което издаденият болничен лист не е бил отменен той е бил добросъвестен. Тази презумпция била оборима, но работодателят не бил представил никакви доказателства за оборването и,

поради което съдът следвало да възприеме практиката на ВКС, според която при добросъвестно поведение от служителите, същите не носят отговорност за неправомерното ползване на дни при отменен болничен лист. Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено. Няма доказателствени или процесуални искания. Претендират се деловодни разноски.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призована се представлява от представител по пълномощие адв.П., който заявява, че поддържа въззивната жалба на основанията изложени в нея и моли тя да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемият, редовно призован се явява лично и с представител по пълномощие адв.С., която оспорва жалбата, моли да се потвърди обжалваното решение и претендира разноски.

Обжалваното решение е било обявено на въззивната страна на 26.10.2023г. и в рамките на законоустановения двуседмичен срок – на 08.11.2023г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, но разгледана по същество е неоснователна.

Пред РС – С. са били предявени иски с правно основание чл.344, ал.1 , т.1, т.2 и т.3 от КТ, а именно за признаване за незаконно извършеното със Заповед № РД-09-506/07.07.2023г. на Директора на ОУ „ П.Х.“, гр. С. уволнение на Е. С. К., за неговата отмяна и за възстановяване на работа. Бил е предявен и иска за заплащане на обезщетение за времето, през което служителят е останал без работа.

Предмет на разглеждане е законосъобразността на извършеното уволнение на Е. К. и в частност законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

Според разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ дисциплинарно наказание се

налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението, кога е извършено нарушението, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. При налагане на най – тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“, налагащият следва да съобрази тежестта на извършеното нарушение, обстоятелствата при които е било извършено нарушението, както и поведението на работника/служителя ( чл.189, ал.1 от КТ). Дисциплинарно наказание се налага само за виновно поведение на работника/служителя – виновно неизпълнение на трудовите задължения/нарушение на трудовата дисциплина ( чл.186 от КТ). Налагането на дисциплинарно нарушение е строго формален процес, при който неизпълнението на някоя от разпоредбите на КТ води като последица до отмяната на наложеното наказание. Следва да е налице смислово единство между посоченото от работодателя нарушение и посоченото основание за налагане на наказание.

В настоящия случай работодателят е посочил, че въззиваемият е извършил нарушение на трудовата дисциплина като в периода 03.07.2023г. – 06.07.2023г. ( четири дни) не се е явил на работа. Наложено му наказание е на основание чл.190, ал.1, т.2 от КТ - неявяване на работа в течение на два последователни работни дни. По този начин работодателят е потърсил дисциплинарна отговорност от служителя си и за дните 03.07.2023г. и 04.07.2023г., въпреки, че е бил напълно наясно, че за тези дни той е бил в болнични. Самият работодател в мотивите към заповедта е посочил пространно, какви фактически действия са се случили на 06.07.2023г. – донасянето на първия болничен лист за един месец, оспорването му, връщането на служителя с нов болничен лист само за два дни – 03 и 04.07.2023г. Посочването на извършено нарушение за датите 03.07.2023г. и 04.07.2023г., противоречи на данните от делото.

На следващо място следва да се отбележи, че работодателят е допуснал още една „неточност“ в изложението си на мотивите в заповедта. В стремежа си да обоснове неявяване на служителя на работа на 06.07.2023г. той е посочил, че въззиваемият се е явил за представянето на болничен лист за датите 03 и 04.07.2023г. в 15.30ч., след което си е тръгнал, а в представения от него Протокол от 06.07.2023г. е посочено, че второто явяване на Енев при работодателя на 06.07.2023г. е било в 14.30ч., което означава, че той се е явил на работното си място за първи път около обяд, веднага след като е минал

през ЛКК ( в четвъртък 06.07.2023г.).

Законодателят изисква при налагане на дисциплинарно наказание, работодателят да съобрази и поведението на служителя/работника. От представените писмени доказателства е видно, че действително въззиваемият не се е явявал на работа на 05 и 06.2023г., но това е било защото е бил убеден, че е във временна нетрудоспособност. В деня на получаване на болничния лист от 06.07.2023г. е отишъл на работното си място и го е представил. Веднага след като той е бил оспорен, служителят се е върнал при лекарската комисия, получил е коригиран болничен лист и отново го е занесъл на работодателя си незабавно. Съответно на следващия ден се е явил на работното си място за изпълнение на служебните си задължения. Това поведение не се свързва с недобросъвестност и злоупотреба. Въззиваемият не е бил отговорен за неправилно издадения му болничен лист, нито за изпадането си в заблуждение, че не следва да се явява на работа, тъй като е бил убеден, че е във временна нетрудоспособност. Съдът не установява виновно неизпълнение на трудовите задължения от страна на служителя, във връзка с които да му е наложено настоящото дисциплинарно наказание „уволнение“.

Работодателят при налагане на най – тежкото дисциплинарно наказание - „уволнение“, е следвало да бъде коректен при описване на извършеното нарушение, на времето на извършване на нарушението и на обстоятелствата, при които то е било констатирано. Освен това той е следвало да съобрази дали действително е налице виновно неизпълнение на трудовите задължения (каквото неизпълнение съдът не констатира) на служителя и дали това най-тежко наказание съответства на тежестта на извършеното от него. Като е издал заповед, която не е съобразена с изискванията на закона за точно посочване на вида дисциплинарно нарушение, време на извършване на нарушението и като не е съобразил липсата на виновно неизпълнение/тежестта на извършеното, работодателят е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен. Съответно въззиваемият следва да бъде възстановен на работа и да му се присъди обезщетение за времето за оставане без работа (няма спор за размера на брутното трудово възнаграждение). Като е постановил решение в в този смисъл, първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото следва да бъдат присъдени деловодни разноси в полза на въззиваемиите в размер на 780.00лева заплатено адв.възнаграждение за въззивна инстанция.

Ръководен от гореизложеното съдът,

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение №792/26.10.2023 г. по гр.д. № 2865/2023г. на С.ския районен съд.

**ОСЪЖДА** ОУ „П.Х.“, гр. С., ул., Б.К.“ 12А да заплати на Е. С. К., ЕГН \*\*\*\*\* от с. С., общ.С., ул. „С.п.“, № 5 деловодни разноси за въззивна инстанция в размер на 780.00 (седемстотин и осемдесет)лв. адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на Република България.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_